Am fost o călăuză oarbă a celor orbi

www.BereanBeacon.org

Salvatore Gargiulo

În 1977 m-am convertit la evanghelia Domnului Iesus, şi acum Îl servesc în acelaşi loc în care urmasem chemarea de preot romano-catolic. Convertirea mea s-a realizat încetul cu încetul, pas cu pas, într-un număr de ani şi a fost unul dintre acele miracole pe care numai Dumnezeu le poate face.

Am fost ordinat preot în 1951, şi intenţia mea fermă a fost să rămân până la moarte un fiu devotat al papei. Eram deplin convins că el era succesorul lui Petru, capul vizibil al întregii Biserici şi reprezentantul lui Iesus Cristos pe pământ.

Semne şi minuni înşelătoare

Biserica Romano-catolică o urmează în realitate mai mult pe Maria decât pe Cristos. N-am încetat niciodată să-i îndemn pe oameni să spună sfintele mătănii sau rozariul

(repetare monotonă de rugăciuni adresate Mariei) şi am răspândit cu entuziasm istorii despre

miracolele făcute chipurile de ea, dar care nu sunt altceva decât lucrarea forţelor întunericului, având ca scop rătă-cirea a milioane de suflete şi împiedicarea lor să ajungă în contact cu adevărul.

Apostolul Paul prevesteşte apariţia celui Nelegiuit, *„a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan cu toată puterea, semnele şi minunile înşelătoare, şi cu toată amăgirea nedreptitudinii* [neconformării cu standardul divin] *în cei care sunt pierduţi, pentru că n-au primit iubirea pentru adevăr, ca să fie salvaţi. Şi, din această cauză, Dumnezeu le va trimite o inducere puternică în eroare, ca să creadă o minciună, pentru ca să fie condamnaţi toţi cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptitudine"* (2.Corinteni 11:14).

Cu toate acestea, viaţa mea a fost plămădită în acest sistem de erori şi aveam doar o cunoaştere superficială a Sfintei Scripturi. Eu însumi eram înşelat şi i-am înşelat pe alţii (2.Timotei 3:13). De fapt, studiile mele teologice se bazau pe filozofia scolastică şi nu pe Biblie.

Fântâni crăpate

În fanatismul meu religios şi în fidelitatea faţă de prevederile codului oficial care stabilea drepturile preoţilor, am ars într-o zi o Biblie „protestantă" pentru că nu avea pe ea *imprimatur-ul* [autorizaţie indicând bunul de tipar pentru o publicaţie] Bisericii Romano-catolice despre care credeam că e necesar pentru ca ea să poată fi citită.

Totuşi, toată siguranţa şi credinţa mea în instituţia romano-catolică nu m-au împiedicat să fiu profund nemulţumit în inimă. Administram sacra-mentele când îmi

venea rândul, dar îmi lipsea cel mai mare dar pe care Dumnezeu doreşte să-l dea omului, acela al cunoaşterii faptului că a fost acceptat de Dumnezeu din cauză că păcatele i-au fost iertate prin lucrarea lui Cristos de la Golgota. *„De aceea, fiind îndreptăţiţi* [consideraţi drepţi, conformi standardului divin] *prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iesus Cristos, prin care avem şi acces în credinţă în această graţie în care stăm şi ne bucurăm în speranţa gloriei lui Dumnezeu"* (Romani 5:1-2). Mă temeam de asemenea foarte mult de moarte şi de judecata lui Dumnezeu.

Religia mea mă îmboldea să fac fapte meritorii pentru a dobândi recunoaşterea lui Dumnezeu. Ţineam liturghii, administram sacramente, făceam mătănii, dădeam bani pentru indulgenţe şi practicam dăruirea de sine, dar în inimă simţeam că sunt pierdut. În ciuda pregătirii mele teologice, nu ştiam nimic despre pacea şi simplitatea pe care o dă salvarea prin graţie. Fântânile crăpate ale sacramentelor nu erau în stare să-mi dea apa vie de care avea atâta nevoie sufletul meu.

Un apel către inima mea

În anii 60 am început să mă interesez de mişcarea ecumenică. Desigur, marea mea speranţă era ca această mişcare să-i facă pe „fraţii separaţi" să recunoască Biserica Romano-catolică şi să accepte că a fost voia lui Iesus ca papa să fie păstorul suprem al tuturor oilor şi în ascultare de papă să se îm-plinească dorinţa lui Dumnezeu, anume o *singură* turmă şi un *singur* păstor.

Pentru a lucra în acest sens trebuia mai întâi să ştiu cum gândeau de fapt creştinii despărţiţi de Roma. De aceea, am început să ascult emisiuni şi pro-grame evanghelice la radio şi televiziune. Îmi amintesc în mod deosebit de o serie de meditaţii de dimineaţă ţinute de un evanghelic german, Werner Heukelbach, transmise de Radio Luxemburg. Ele nu se încheiau niciodată fără chemarea rostită din inimă: „Lucrul de care are nevoie inima ta este Iesus". Pentru mine, el era doar reprezentantul unei secte, un eretic, dar serio-zitatea din vocea lui m-a mişcat. Miezul mesajului său era Iesus.

„Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viaţă eternă“ (Ioan 6:47).

Lumina Scripturii

Într-o zi în 1975, pe când mergeam pe o stradă din Florenţa, am fost atras de o librărie evanghelică. Am intrat doar ca să arunc o privire în ea. Am fost frapat de titlul uneia dintre cărţi, *Romano-catolicismul în lumina Scripturii*, şi am cumpărat-o. N-a fost uşor să-mi descotorosesc mintea într-o clipă de toate învăţăturile greşite care erau atât de adânc înrădăcinate acolo, dar puţin câte puţin, Spiritul Sfânt a făcut ca lumina adevărului să pătrundă în mintea mea întunecată.

Au trecut alţi doi ani de nesiguranţă, ezitare şi căutare. În cele din urmă, doar Biblia, care este adevărata sabie a Spiritului, a fost cea care a rupt în final lanţurile erorii ce mă ţinuseră legat atâţia ani, *„căci prin graţie sunteţi salvaţi, prin credinţă, şi aceasta nu este de la voi, ci e darul lui Dumnezeu: nu pe baza faptelor, ca să nu se laude nimeni“* (Efeseni 2:8-9). *„Crede în Domnul Iesus Cristos şi vei fi salvat, tu şi casa ta“* (Fapte 16:30-31). *„Şi aceasta e mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă, şi această viaţă este în Fiul Său“* (1.Ioan 5:11).

S-a schimbat oare Biserica Romano-catolică?

Unii evanghelici cred că timpurile s-au schimbat şi că acum este posibil să ai un dialog şi să colaborezi cu Biserica Romano-catolică pentru a realiza uni-tatea creştină. Aceasta este o înşelare a lui Satan. Învăţăturile acestei orga-nizaţii ecleziastice nu s-au schimbat în niciun fel. De fapt, se adaugă noi erori la cele vechi şi mai ales se lucrează la aducerea împreună a tuturor celorlalte religii. Conciliul de la Vatican II (1965) spune de exemplu în documentul *Nostra Aetate*, în paragraful 2:

„Budismul, în feluritele lui forme, recunoaşte insuficienţa fundamentală a acestei lumi aflată în schimbare. El propune un mod de viaţă prin care omul poate, cu încredere şi speranţă, să atingă o stare de eliberare

perfectă şi să ajungă la iluminarea supremă fie prin propriile sale eforturi, fie prin ajutorul divin... Biserica catolică nu respinge nimic din ceea ce este adevărat şi sfânt în aceste religii“.

De aceea, este de cea mai mare importanţă pentru noi ca în vremea de acum să ascultăm de îndemnul din Cuvântul lui Dumnezeu: *„Nu vă înjugaţi într-un mod inegal cu cei necredincioşi: căci ce comuniune are dreptitudinea cu nedreptitudinea? Şi ce au în comun lumina cu întunericul? Şi ce armonie este între Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce înţelegere are Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci voi sunteţi Templul Dumnezeului cel viu, aşa cum a spus Dumnezeu: Eu voi locui în ei şi voi umbla printre ei; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu. De aceea, ieşiţi dintre ei şi fiţi separaţi, zice Domnul, şi nu vă atingeţi de ceea ce este necurat; şi Eu vă voi primi, şi voi fi un Tată pentru voi, şi voi veţi fi fiii şi fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic“* (2.Corinteni 6:14-l8).

Umblați ca niște copii ai Luminii

Când mă uit înapoi la anii aceia mulţi în care am trăit sub puterea minciunilor şi erorii, pot doar să mulţumesc plin de bucurie şi recunoştinţă Tatălui meu ceresc pentru că m-a scăpat de sub puterea întunericului şi m-a adus în Regatul Fiului Său iubit. *„Căci voi eraţi cândva întuneric, dar acum sunteţi lumină în Domnul: umblaţi ca nişte copii ai luminii“* (Efeseni 5:8).

Salvatore Gargiulo a fost un evanghelist activ pe peninsula Sorrento (Italia). Marea dorinţă care îi stă pe inimă este de a-i atinge pe cei pierduţi şi de a-i avertiza pe credincioşi de seducerile vremurilor din urmă, luptând pentru credinţa pe care Dumnezeu ne-a dat-o odată pentru totdeauna în Cuvântul Său. Din toamna lui

2002 trăieşte cu familia sa în Elveţia. Pe Internet se găsesc pagini despre el.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Acest episcop descoperă că, este adevăratul răspuns

Preotul care L-a găsit pe Cristos

Scar
păzi

Dacă aş fi rămas în Biserica Romano-catolică nu L-aş fi găsit pe Iesus

Înscrieți-vă pentru buletinul nostru informativ

Contactați-ne | Donați | Facebook

Youtube | Vimeo | SermonAudio

